

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **C. W**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 A 11/2013 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 1. 2013, č. j. CPR-12538-2/ČJ-2012-930310-V238, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 9. 2012, č. j. KRPA-32098/ČJ-2012-000022, a napadené rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na tři roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 50 dní od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 17. 3. 2007, kdy mu skončila platnost víza za účelem strpění, až do dne 10. 3. 2012, kdy byl kontrolován policejními orgány. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky dne 22. 7. 2004 na vízum s platností do 4. 8. 2004. V roce 2005 uváděl žalobce orgány policie v omyl identitou znějící na jméno J. Z., kterou udal v rámci dřívějšího řízení o správním vyhoštění z důvodu obav z deportace do země původu. V roce 2005 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let. Pod uvedenou identitou žalobce také neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Poslední vízum za účelem strpění bylo žalobci vydáno s platností do 16. 3. 2007 a od té doby pobýval na území České republiky nelegálně. Proto správní orgán prvního stupně dne 10. 3. 2012 zahájil řízení o správním vyhoštění a dne 18. 9. 2012 vydal prvostupňové rozhodnutí.

K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že již v době seznámení s manželkou žalobce věděl, že se v České republice nachází nelegálně, nečinil však žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalovaná nezpochybnila otcovství žalobce ani jeho vztah k manželce, odmítla však, že by rozhodnutí nutilo celou rodinu vycestovat do Čínské lidové republiky. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod navíc připouští zásah do rodinného života v případě, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a je tedy třeba posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění a ochranou soukromého nebo rodinného života cizince. Žalovaná neshledala v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení a zdůraznila, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a na území České republiky pobýval neoprávněně. Podle žalované není syn žalobce vzhledem ke svému věku zásadním způsobem integrován do české společnosti. Žalovaná podotkla, že pokud se žalobce a jeho manželka rozhodli založit rodinu v místě, kde jeden z nich pobýval neoprávněně, nemohou se následně dovolávat zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění s odkazem na syna narozeného na území České republiky. Žalovaná zopakovala, že v roce 2005 vystupoval žalobce pod jinou identitou, a proto nebylo pochybením policie, když vydala rozhodnutí pod touto identitou, neboť v té době nebylo možné ověřit jeho skutečnou totožnost.

Dále žalovaná poukázala na to, že v Číně žijí rodiče žalobce, kteří tam mají dům, a zpochybnila, že by si žalobce i jeho manželka mohli vytvořit natolik silné vazby k území České republiky, které by mohly být překážkou jejich integrace v domovském státě. V případě, kdy cizinec pobývá na území České republiky neoprávněně, navíc podle žalované nelze o skutečné integraci hovořit, neboť taková osoba si nemůže legálním způsobem obstarávat finanční prostředky, odvádět daně, platit zdravotní pojištění apod. O snaze integrovat se na území České republiky nesvědčí ani potvrzení o návštěvě kurzu českého jazyka od 29. 9. 2012 do 2. 2. 2013, neboť v případě vážně míněné snahy by žalobce i jeho manželka takový kurz navštěvovali již dříve, a nikoliv až po zahájení řízení o správním vyhoštění se žalobcem. K podnikání manželky žalobce žalovaná poukázala na možnost domluvit budoucí chod restaurace např. s bratrem žalobcovy manželky. Vyhoštění žalobce není vůči jeho manželce opatřením v rozporu s Dohodou o podpoře a ochraně investic uzavřenou mezi Českou republikou a Čínskou lidovou republikou. Výsad plynoucích z dohody navíc smějí požívat pouze osoby pobývající v České republice v souladu se zákonem, což v případě žalobce nebylo splněno. Podle žalované má žalobce nepochybně právo podílet se rovným dílem na výchově syna. Nemůže však předpokládat, že tomu bude v plné míře i v případě, kdy bude realizováno správní vyhoštění uložené žalobci z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky. Dobu tří let, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, označila žalovaná za přiměřenou, a to s ohledem na neoprávněný pobyt žalobce na území České

pokračování

republiky i na změnu jeho identity, kterou se snažil vyhnout vycestování do domovského státu. Ze všech uvedených důvodů žalovaná odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 A 11/2013 - 37, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že žalobce v předcházejícím řízení o správním vyhoštění v roce 2005 udával jinou identitu i jiný způsob příchodu do České republiky než v roce 2012. Manželka žalobce si byla vědoma jeho nelegálního pobytu na území České republiky; manželství uzavírali na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze. Ohledně možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce soud uvedl, že žalobce i jeho manželka jsou čínské národnosti, manželka na území České republiky pobývá na základě uděleného dlouhodobého pobytu. U žalobce ani u jeho manželky nedošlo k integraci do české společnosti, neboť nevykazují ani snahu naučit se český jazyk. Návštěvu kurzu českého jazyka ode dne 20. 9. 2012 soud označil toliko za pokus zabránit návratu žalobce do vlasti a tedy o opožděnou snahu o integraci do české společnosti. Soud dále uvedl, že aktuální věk syna žalobce, tj. dva roky, nebrání jeho integraci v jakékoli společnosti, včetně případné integrace na území Čínské lidové republiky. Návratu žalobce na území Čínské lidové republiky podle soudu nebrání uzavření manželství ani narození syna, neboť uzavřením manželství na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze bylo prokázáno, že při návratu do země původu nebude proti žalobci či jeho rodině jakýmkoliv způsobem zakročováno.

Soud dále uvedl, že pobyt manželky žalobce v České republice je legální a po uplynutí doby pobytového oprávnění může manželka žalobce zvážit další kroky týkající se jejího pobytu na území České republiky. Soud podotkl, že po uplynutí doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění může žalobce požádat o udělení víza, aby mohl na území České republiky pobývat legálně. Soud uvedl, že ani v případě, kdy by do Čínské lidové republiky odcestovala celá rodina, nebudou ohroženy investice žalobcovy manželky. Odkázal přitom na její tvrzení v protokolu ze dne 20. 7. 2012, podle něhož restauraci provozuje obchodní společnost, jejímiž vlastníky jsou manželka žalobce a její bratr. Obchodní společnost manželky žalobce bude i v případě jejího návratu do Čínské lidové republiky existovat a bude pouze na ní, zda si svůj obchodní podíl ponechá nebo zda jej převede např. na bratra. Soud dále poukázal na to, že v době seznámení se žalobcem musela jeho manželka vědět o jeho nelegálním pobytu na území České republiky. Legální pobyt manželky žalobce na území České republiky přitom nemá vliv na nelegální pobyt žalobce. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že jeho nelegální pobyt v České republice je pouze přestupkem s možnou pokutou do výše 3000 Kč. Jelikož žalobce nerealizoval rozhodnutí ze dne 15. 7. 2005, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění z České republiky podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 zákona o pobytu cizinců, a území České republiky neopustil, dopustil se nikoliv pouze přestupku, nýbrž trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Soud věc uzavřel tak, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let s ohledem na jeho dlouhodobý nelegální pobyt v České republice, o němž navíc před uzavřením manželství jeho manželka věděla, nelze považovat za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že se napadený rozsudek dostatečně nevypořádal s přiměřeností zásahu do jeho soukromého a rodinného života a se všemi aspekty správního vyhoštění. Rovněž nebylo provedeno řádné hodnocení práva na rodinný život na straně jedné a ochrany veřejného pořádku na straně druhé. Rozhodnutím soudu došlo podle stěžovatele k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nebyla řádně individuálně posouzena jeho konkrétní životní situace. Stěžovatel marně poukazoval na pevnost rodinných vazeb s manželkou L. X., čínskou státní příslušnicí, jež má na území České republiky udělen dlouhodobý pobyt a vytvořeno sociální i ekonomické

zázemí. Rovněž tak marně poukazoval na fakt, že ve společné domácnosti vychovávají společného syna Y. H. C., nar. X, jenž má stejně jako jeho matka udělen dlouhodobý pobyt na území České republiky, kde se narodil.

Rozsudek soudu ve svých důsledcích nutí celou rodinu buď společně vycestovat do Čínské lidové republiky, nebo rozbít rodinné soužití. Ani jedno z uvedených řešení přitom není přijatelné a znamená závažný a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Varianta návratu do Čínské lidové republiky by přitom znamenala započítání soužití v *de facto* cizím prostředí, k němuž již stěžovatel ani jeho manželka nemají žádné sociální vazby ani rodinné a ekonomické zázemí a kde nechtějí žít. Pro syna stěžovatele by návrat do Čínské lidové republiky znamenal sociální a ekonomickou diskriminaci, neboť by na něj bylo pohlíženo jako na cizince. Stěžovatel navíc nechce syna vystavit celoživotnímu handicapu spočívajícímu v tom, že by syn mohl získat toliko základní vzdělání; s touto námitkou se soud ani správní orgány nevypořádaly. Pro manželku stěžovatele by pak návrat do země původu znamenal zmaření prostředků investovaných do podnikání v České republice ve výši přesahující jeden milión Kč. Takový postup je podle stěžovatele v rozporu s mezinárodní dohodou o podpoře a ochraně investic č. 89/2006 Sb. m. s., uzavřenou mezi Českou republikou a Čínskou lidovou republikou. Závěry soudu o možnosti prodeje obchodního podílu manželky stěžovatele jejímu bratrovi jsou zcela hypotetické. Varianta rozbití rodinného soužití by pak vedla k naprosté a nenávratné izolaci stěžovatele od manželky a syna, realizací rozhodnutí žalované by bylo porušeno právo stěžovatele podílet se rovným dílem na výchově syna.

Argument soudu o možnosti návratu do České republiky po uplynutí správního vyhoštění je podle stěžovatele nereálný a rozporný s ustálenou praxí správních orgánů, neboť po skončení vyhoštění by mu další tři roky nebyl povolen žádný pobyt a při přičtení další délky řízení by mu byl fakticky znemožněn pobyt v České republice asi po dobu sedmi let. Podle stěžovatele byl napadenými rozhodnutími dán zjevný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 A 11/2013 - 37, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť v případě nepřiznání odkladného účinku bude stěžovatel v nejbližší době nedobrovolně nucen vycestovat zpět do Čínské lidové republiky, a to buď bez své rodiny, nebo společně se svou rodinou, přičemž v každém z těchto případů by došlo k nastolení negativních, v kasační stížnosti popsaných, následků. Nepřiznání odkladného účinku by pro stěžovatele znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku by navíc nebylo v rozporu se žádným důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná se ke kasační stížnosti ani k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly při vydání svého rozhodnutí v souladu se zákonem.

V souzené věci bylo stěžovateli v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, neboť pobýval na území České republiky bez víza, resp. bez platného oprávnění k pobytu. Stěžovateli bylo uloženo první správní vyhoštění na dobu pěti let již rozhodnutím ze dne 15. 7. 2005, č. j. SCPP-270/PH-OPK3-SV-2005, přičemž v té době stěžovatel uváděl svou identitu jako J. Z., nar. X. Pod touto totožností stěžovatel rovněž neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 21. 2. 2007, č. j. 8 Azs 45/2006 - 57, zamítl kasační stížnost v uvedené věci. Platnost víza za účelem strpění skončila stěžovateli dne 16. 3. 2007, po tomto datu z České republiky neodcestoval a pobýval zde tedy neoprávněně až do dne 10. 3. 2012, kdy byl kontrolován policejními orgány. Poté bylo stěžovateli žalobou napadeným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, přičemž správní orgány neshledaly, že by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, a tedy dospěly k závěru, že není dána překážka vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

V souzené věci tedy stěžovatel pobýval na území České republiky minimálně od roku 2007 neoprávněně, navíc mu již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval a z České republiky na stanovenou dobu pěti let neodcestoval. Dále stěžovatel v minulosti uváděl správní orgány v omyl uváděním jiné totožnosti. Není tedy sporu o tom, že byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* Podle Nejvyššího správního soudu je délka vyhoštění na dobu tří let poměrně shovívavá, neboť na jednání stěžovatele by mohlo dopadat i ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je možné uložit správní vyhoštění až na dobu pěti let mj. tehdy, maří-li cizinec výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil přesvědčení, že správní orgány i soud nesprávně posoudily jeho rodinné vazby na území České republiky, ačkoliv skutečnost, že v České republice žije jeho manželka a syn na základě dlouhodobého pobytu, měla být posouzena jako překážka správního vyhoštění, a to v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění nelze podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.* Podle čl. 8 odst. 2 citované úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 - 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS, podle kterého *„[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné*

bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Ohledně posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, podle něhož „[p]ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podřídně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta“.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze i se závěry správních orgánů, neboť správní orgány v souzené věci nevyhodnotily správní vyhoštění stěžovatele s ohledem na rodinné vazby stěžovatele na území České republiky jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž tomuto zájmu nadřadily zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez platného víza nebo povolení k pobytu, nerespektující pravomocná správní rozhodnutí a tedy ani právní řád České republiky, navíc uvádějící správní orgány v omyl udáváním nesprávné totožnosti. V řízení vyšlo najevo, že stěžovatel žije v České republice ve společné domácnosti se svou manželkou a se synem, v době rozhodování Nejvyššího správního soudu dvouletým, přičemž manželka i syn jsou čínští státní příslušníci pobývající na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud podotýká, že v době seznámení stěžovatele s manželkou bylo oběma známo, že stěžovatel na území České republiky pobývá nelegálně, avšak ani v situaci plánování založení rodiny stěžovatel tento problém nijak neřešil. V době uzavření sňatku dne 5. 8. 2010 již stěžovatel na území České republiky pobýval déle než tři roky po uplynutí platnosti posledního víza za účelem strpení. O tom, že nedošlo k výraznější integraci na území České republiky, podle názoru Nejvyššího správního soudu svědčí i to, že stěžovatel ani po téměř deseti letech na území České republiky neovládá český jazyk, přičemž návštěvu kurzů českého jazyka v roce 2012 považuje i Nejvyšší správní soud za opožděnou snahu zabránit správnímu vyhoštění stěžovatele.

Městský soud v Praze i správní orgány se tedy dostatečně a přesvědčivě vypořádaly s tím, že v dané situaci nejsou naplněny podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro tento závěr je jednak skutečnost, že stupeň integrace stěžovatele a jeho rodiny v České republice nedosahuje potřebné intenzity, jeho syn má teprve dva roky a pro případ, že rodina bude chtít zůstat pohromadě, je možná jeho integrace i v zemi jeho původu. Navíc nelze tvrdit, že by stěžovatel neměl v zemi původu žádné vazby, neboť tam žijí jeho rodiče, kteří navíc vlastní nemovitost. Pokud jde o podnikání manželky stěžovatele, lze se ztotožnit se závěrem žalované, že v případě opuštění České republiky by si mohla svůj podíl v obchodní společnosti v České republice buď ponechat, nebo jej prodat. V žádném z těchto řešení by nebylo možné spatřit porušení zmiňované dohody o ochraně investic. Ohledně potenciálního budoucího studia syna stěžovatele Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že syn stěžovatele je čínským státním příslušníkem a tvrzení o tom, že by mohl v Čínské lidové republice dosáhnout pouze nejnižšího stupně vzdělání, je spekulativní a ničím nepodložené.

Pokud by se stěžovatel případně rozhodl vycestovat do Čínské lidové republiky sám, podle Nejvyššího správního soudu nic nebrání tomu, aby po uplynutí tří let správního vyhoštění požádal v České republice o povolení k dlouhodobému pobytu. Lhůty, o nichž se zmiňuje

pokračování

stěžovatel v kasační stížnosti, a jež by mu podle jeho tvrzení ještě po několika letech měly bránit v návratu do České republiky, nemají oporu v právních předpisech.

Za této situace nebylo podle názoru Nejvyššího správního soudu možné dospět k závěru, že by správním vyhoštěním stěžovatele došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života na území České republiky ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nebylo ani možné dospět k závěru o nadhodnocení významu zájmu na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez platného povolení k pobytu, obzvláště v situaci, kdy stěžovatel v minulosti nerespektoval již jednou uložené správní vyhoštění na dobu pěti let, čímž se mj. dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, a poté po ukončení platnosti víza za účelem strpění ode dne 17. 3. 2007 pobýval v České republice neoprávněně. Ze shora uvedených důvodů nebylo proto možné v postupu správních orgánů či městského soudu spatřit porušení zákona o pobytu cizinců ani porušení ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Nejvyšší správní soud věc uzavírá tak, že správní orgány postupovaly správně v aplikaci hmotného i procesního práva a nepochybily, pokud rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Výrok rozhodnutí o správním vyhoštění byl zákonu odpovídající a byl z něj i seznatelný okamžik, od něhož se stanoví počátek doby, po níž nelze stěžovateli umožnit vstup na území států Evropské unie. Rovněž posouzení toho, zda vyhoštění stěžovatele nemůže zasáhnout jeho soukromý a rodinný život, je zákonu odpovídající a bylo učiněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud v Praze tak rozhodl v souladu se zákonem, pokud žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci meritorně bez zbytečného odkladu a navíc dříve, než uplynula lhůta stanovená v § 73 odst. 4 s. ř. s. pro rozhodnutí o odkladném účinku, z důvodu nadbytečnosti již o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu